

CONTE HISTORIC

Una vegada hi havia un poble molt bonic, tenia una situació geogràfica privilegiada, les seves cases estaven totes escampades com en un gran pessebre. Una part del poble era plana, fèrtil i cuidada com un jardí; l'altra part era escarpada, àrida, però gràcies al treball dels homes, que tots eren pagesos, aquella bella terra era formosa, plena de vegetació i fins i tot arribava a donar bones collites. En aquell bell indret tothom vivia tranquil.

També hi havia un riu que donava vida als camps i alegria als infants i joves. Els primers, acompanyats dels seus pares, anaven sovint a remullar-se tot buscant espàrrecs o anant a caçar peixos, i els altres anaven tot sovint en grups a passar la tarda del diumenge a la riera, berenaven i tot jugant es refrescaven i reien, disfrutant de totes les coses que Déu els havia donat d'una manera gratuïta.

De tot això la gent n'estava orgullosa i agraïda. Els diumenge tots anaven a missa, eren molt amics del capellà i, encara que ell tenia molta feina a anar vivint, tot i que cuidava un petit hortet, tothom el saludava treient-se la gorra o la boina i fins i tot per Nadal li regalaven algun pollastre, ampolles de vi ranci, neules, torrons i altres coses. Com que el capellà no estava acostumat a tanta abundància, el dia que tenia el rebost ple convidava a tots els joves del poble i es feia una gran festa: un explicava xistos, l'altre cantava i tots plegats feien una gran xirinolla.

Els joves eren molt amics; els dies que no anaven a la riera es trobaven a la plaça de l'església o buscaven un altre lloc per passar l'estona, ballaven sardanes i feien molts altres jocs que ells improvisaven divertint-se més que mai. Fins i tot de tant en tant feien alguna obra de teatre, això era molt complicat, sobretot per les noies. Com que les cases no estaven gaire juntes, era difícil poguer assajar, però tots hi posaven la seva bona voluntat i el dia de la representació allò era tot un aconeximent, la gent tanca-va les seves masies i tothom a veure els seus joves artistes, que una mica vergonyosos però decidits començaven la seva actuació. Sort que no es feia gaire sovint, perquè en algunes cases, mentres eren al teatre, els buidaven el galliner o les gàbies dels conills, i després tota aquella unió que els feia sentir germans es tornava engúnia i enrabiades; fins i tot tenien mals pensaments, perquè tothom buscava el culpable i se la carregava el que menys culpa tenia.

Tretes aquestes petites incidències, tot marxava bé i la gent vivia en pau i tranquil·litat.

Encara que fos un poble molt petit tenia una església molt bonica i dues escoles, una per nens i una altra per les nenes; fins amb això estaven de sort, doncs tenien dos mestres que dedicaven tota la seva vida i totes les seves forces al servei del poble i dels infants.

Les famílies vivien unides i després de les feines del camp i del bestiar es reunien tots plegats a casa per parlar de les coses de la família, del treball del dia, i donar gràcies a Déu. Molt aviat tots anaven a dormir, perquè quant començava a clarejar ja sortien del llit.

Però heus aquí que tot s'acaba, i així es va acabar la pau i la tranquil·litat en aquell simpàtic recó de món.

Un dia la gent va agafar la febre de tenir diners i els guanyaven de la manera que podien, sense pensar si ho feien bé o malament, i sense tenir en compte què era el que el poble necessitava.

Uns varen començar a vendre les terres que fins aleshores havien conreat amb tot l'amor, els altres tallant aquells arbres que els havien vist néixer, i cada un s'espavillava qui més podia.

Els que dirigien el poble deien: això sí que és progrés, ara ens convertirem en un poble gran, fins i tot se'n parla a la gran ciutat. Menys mal que varen tenir la bona pensada d'evitar que el poble es convertís en un suburbi, i per lograr-ho no varen deixar que es construís cap indústria, malgrat que diverses persones forasteres estaven interessades en fer-n'hi alguna. Deien: no podem perdre la personalitat, el nostre poble és massa bonic per fer-hi fàbriques, només podem deixar-hi construir xalets i «casetes», perquè el més important és donar vida al poble.

Això va fer que els nens i joves que anaven a la riera ja no poguessin anar-hi perquè no hi havia lloc per a tots, els forasters ja ho tenien ocupat. Els peixos del riu es varen morir d'avorriment doncs, doncs trobaven a faltar l'alegria i les rialles d'aquells joves que els empaitaven els diumenges i eren els seus amics. De mica en mica aquelles rialles que es sentien a tota hora varen deixar de sentir-se i els diumenges es veien també els joves, però amb les cares llargues i rient en veu baixa, perquè el riure fort i sense prejudicis era per la gent del poble, i ells ja eren d'una petita ciutat; es varen acabar aquelles vetllades tan divertides i fins hi tot els lladres de gallines i conills es morien de fàstic i varen canviar d'ofici.

Després la gent va sentir la necessitat de promocionar-se i es va formar un equip de futbol, doncs això permetia alternar i donava tema de conversa per a tota la setmana.

Estaven tots tan ocupats amb el seu treball que els vespres ja no hi havia temps per parlar amb la família ni d'explicar contes als infants, i molt just de donar gràcies a Déu. Alguns pares els hi sabia greu això, i se'n lamentaven. Deien: jo treballo per els meus fills i els preparo el pervindre, però no tinc temps per estar amb ells ni de parlar-hi, menys mal que no els hi falta res...

Fins aquell simpàtic capellà, que era amic de tots i no es ficava amb ningú, estava preocupat perquè veia que el seu petit hortet s'anava tornant encara més petit.

El jovent i la gent més gran anaven a treballar a fora, ja que, malgrat tot, el poble conservava la personalitat i de fàbriques res de res, només torretes... I, és clar, aquell poble cada vegada tenia més habitants, però només a les nits i els diumenges, perquè els dies feiners tots eren fora.

Heus aquí com un poble que semblava un pessebre es va convertir en una petita ciutat dormitori.

*Tot això és el que ha passat...
deivem el conte per acabat.*

JOSEP VALLS

Almacén de Ventas AL SERVICIO DE LA CONSTRUCCION

PORTLAND

URALITA

Tuberías plástico

Cerámicas

Pavimentos CEDOLESA

Pavimentos PABICSA

Tuberías cemento

Bordillos artificial

Suministros áridos

Piedra artificial en general

COVASA

Carretera de Barcelona, s. n.

Teléfono 52

SANTA EULALIA DE RONSANA